

пред гюргевската българска общественост и румънските гости на официалния празник, личи искрена загриженост и болка за съдбата на България, за това, че чедата ѝ са разединени, че премахването на чуждото владичество не е за всички съкровена цел и съдбовна необходимост.

В брой 21 на „Народност“ от 10 март 1868 г. ще открием и един „протест“, подписан от Тодор Запрянов, в който той отрича обвинението, отправено му от букурещкия търговец хаджи Атанас Михайлов, за това, че уж бил изпратил до редакцията на официозния руски в. „Московские ведомости“ своя дописка с антибългарско съдържание и идеи - враждебни на българските интереси. Вестникът отказал да я публикува и я изпратил на руския консул в Букурещ, за да издири автора ѝ. Конкретни данни за съдържанието на дописката не се посочват. Запрянов категорично възразява против верността на казаното от А. Михайлов. Редакцията на в. „Народност“ в своя коментар по този повод подкрепя Запрянов, като изтъква народополезната му дейност, посочва, че е имал право да протестира след като честта му е била засегната и приключва спора заключавайки, че подобни конфликти между българите са нежелателни и вредят на общата кауза. В подкрепа на Т. Запрянов междуременно се изказва и Райко Жинзифов, чиито „две слова поради протеста на Господина Запрянова“, изпратени от Москва, са публикувани в брой 27 на „Народност“ от 27 април 1868 г. Жинзифов заявява, че в продължение на седем години Запрянов „не е пращал в „Московския ведомости“ ни едно слово“ и ние имаме основание да му вярваме, тъй като той е един от редакторите на този вестник.

Всичко казано дотук в общи линии изчерпва темата за сътрудничеството на Т. Запрянов във в. „Народност“ - красноречиво свидетелство за таланта му на публицист, за обществената му ангажираност, която му дава правото да бъде „глас и съвест“ на своя народ в един преломен период от националноосвободителното ни движение. Чрез своите повече от двадесет дописки, статии, писма и информации в продължение на по-малко от година, той последователно изразява и убедено защитава патриотичните си позиции, проявява се като искрен и честен родолюбец, възприел и отстояващ с цялата си душа интересите на своя народ. Освен в "Народност" през 1867-1868 г. дописки на Тодор Запрянов се появяват и в славянофилския руски в. „Москва“¹⁸, редактиран от Ив.С. Аксаков и в „Одесский вестник“¹⁹, орган на Одеската област, който проявява жив интерес и съчувствие към съдбата на южните славяни.

В края на лятото 1868 г. Запрянов напуска Гюргево и прекъсва за известно време журналистическата си дейност. Около една година след това той е вече в